

Texto 3 Descartes

De seguido, reflexionando sobre o feito de eu dubidar e que, en consecuencia, o meu ser non era completamente perfecto, pois vía claramente que era unha maior perfección coñecer que dubidar, ocorrúeseme pensar de onde aprendera eu a pensar nalgunha cousa máis perfecta do que eu era; e coñecín evidentemente que debía ser dalgunha natureza que fose en efecto máis perfecta. Polo que fai aos pensamentos que tiña de moitas outras cousas fóra de min, como o ceo, a terra, a luz, a calor e mil outras, non estaba preocupado por saber de onde veñen, a causa de que, non observando nada neles que semellase facelos superiores a min, podía eu crer que, se eles eran verdadeiros, o eran por unhas dependencias da miña natureza, en tanto que ela tiña algunha perfección; e se non o eran, tíñaos da nada, é dicir, eles estaban en min por algo que eu tiña de imperfecto. Pero non podía ocorrer o mesmo coa idea dun ser máis perfecto có meu; pois era cousa manifestamente imposible tela da nada; e como non hai menos repugnancia en que o máis perfecto sexa unha consecuencia e unha dependencia do menos perfecto, do que a hai de que da nada proceda algo, non a podía ter tampouco de min mesmo. De xeito que só quedaba que ela fose posta en min por unha natureza que fose verdadeiramente máis perfecta do que eu era, e mesmo que tivese en si todas as perfeccións das que eu puidese ter algunha idea, é dicir, para explicalo nunha palabra, que fose Deus. Ao que engadín que, xa que coñecía algunhas perfeccións que eu non tiña, non era o único ser que existía (usarei aquí libremente, se se me permite, as palabras da Escola), senón que necesariamente era preciso que houbera algún outro máis perfecto, do cal eu dependese, e do que adquirise todo canto eu tiña. Pois se eu fose só e independente de calquera outro, de xeito que tivese por min mesmo o pouco que participaba do ser perfecto; pola mesma razón podería ter por min mesmo todo o restante que sabía que me faltaba, e ser así eu mesmo infinito, eterno, inmutable, omnisciente, omnipotente e, en fin, ter todas as perfeccións que podía observar que están en Deus.

Discurso do Método, Parte IV. (René Descartes)

1.- Cal cres que é a **idea central** do texto?

A demostración da existencia de Deus a partir de idea de Deus como causa da nosa idea de ser perfecto. Non podemos ser causa de nós mesmos xa que nese caso daríamnos todas as perfección posibles. É un tipo de demostración a priori (á marxe da experiencia).

2.- A que cres que alude Descartes cando se refire “as palabras da escola”?

Na escolástica o *Ser (Esse)* era a noción fundamental do que **existe e é real**, sendo Deus o *Ser Absoluto, creador e fundamento de todo ser*.

3.- Cando Descartes fala de “algo posto en el”, a que cres que se refire?

As ideas innatas

4.- Que é o único que considera Descartes que é superior a él?, como sabe que é superior a él? Todo iso que implica no seu pensamento filosófico?

- a) Deus
- b) Porque é consciente de que existen certas perfeccións que concibe, pero non posúe e as identifica con el. Por exemplo, Descartes, como ser imperfecto, dubida, mentres que Deus como ser perfecto e omnisciente coñece.
- c) Implica que a idea dun ser máis perfecto (Deus) non pode provir da nada ou dun ser imperfecto, polo tanto Deus **necesariamente debe existir**. A existencia de Deus (polo menos na conciencia) vai ser clave xa que dará pé a demostración real da existencia de Deus e –consecuentemente– a demostración do mundo real (non así da veracidade de todas as nosas percepcións). Gracias a Deus, Descartes pode superar o *solipsismo*.